

uni kraj vode veliko selišč postavljenih, ki so jim v razloček novi terg rekli, so tudi mostove napravili.

Klet za vjetnike (vjetnišnica) je bila med starim in velikim tergom, pri zdajnem čevljarskem mostu, in tisti kraj je bil imenovan Tranča. To ime je ostalo.

Mestni poglavarji, ki so se takrat krajni grofi (Markgrafen) imenovali, so prebivali na hribu; in še le potem ko so prišli začasni vladarji (guvernerji), so sozidali tim v stanovanje veliko hišo ali grad, v katerem še zdaj krajnski vladarji stanujejo, in od tega grada ima, če se ne motim, predmestje „Gradiše“ svoje ime. *) V poslednjih časih so jetnike spod Tranče na grad, katerega so tedaj veliko prizidali, predjali. To je kratek popis stare Ljubljane, katerega gotovost stara imena in ostanki, ki se tu ali tam najdejo, poterdijo.

Geilielm U...

Kako Indijani polnočne Amerike zverino lové.

Gospod Baraga od te reči tako pišejo:

Ker je streljanje in pobijanje gojzdnih živali poglavitno opravilo Indijanov, in se eni rodovi samo od tega živé, se toraj že precej v mladosti tega dela navadijo. Nekdajni Indijani so samo z loki in pušicami zverino streljali. Ker niso imeli železa, so na koncu svojih lesenih pušic ojstre kamne privezovali, ali pa so imeli lesene s kottlovino ali kufrom okovane pušice. —

Zdaj pa imajo Indijani že skoraj v vsih krajih puške ali flinte, toda je še zmiraj veliko Indijanov, kateri raji z loki in pušicami streljajo, in ž njimi velikokrat več zveri pobijejo, kakor drugi z puškami, ker so od mladega navajeni loke dobro prožiti, in skoraj vselej tisto reč zadeti, v ktero merijo. Že majhini otroci imajo majhine loke in pušice, da se vadijo streljati. Ko so večji, dobé močnej-

*) Linhart pa je te misli, da ima predmestje „Gradiše“ ime od starega rimljanskega gradišča ali taborja, katerega ostanki se še na Mirju zunaj Ljubljane vidijo.

še loke, ali pa si jih še celo sami narede, in včasih celi dan ptice streljajo, katerih večkrat tako veliko domu prinesejo, da jih imajo vsi zadosti jesti.

Indijani so navadno leni; kedar pa v gozdu zver zagledajo, katero hočejo ustreljiti, se jim ne vidi, da bi bili leni, temuč tečejo za živalijo, kakor da bi jo hotli vjeti. Še bolj čudno je pa, da zamorejo tako dobro živali slediti, ker včasih celi dan za kako živalijo hodijo, in njene ga sleda ne zgube. Še celó ponoči, kedar je naj bolj temà, če slišijo katero žival memo hiše iti, precej vedó, kakóšna žival je, dasiravno je ne vidijo. Tega so Indijani tako navajeni, da se še Evropejcem smejejo, kedar se jim ti zavoljo tega čudijo.

Pred nekaj časom je bil Evropejec ponočni čas Indijanskega psà ustrelil, ker je mislil, da je volk. Indijani so mislili, da je Evropejec to nalašč storil, so ga tedaj prijeli, in so ga hotli preteptati. Evropejec se je izgovarjal, da ni psà vidil, ker je bila temna noč. Indijani so pa rekli: Kaj nisi mogel poslušati, da bi bil iz šumenja njegove hoje ali njegovih stopinj spoznal, če je volk ali pes? Evropejec je djal: Meni se zdi, da ni človeka na svetu, kateri bi to razložil. Indijani so ga pa zasramovali, in so se mu smejali, da tako neumno govori.

(Konec sledi.)

Novice za mlade ljudi.

(Hudodelstva na Krajskem.) Pretekli teden smo brali v Dunajskih Novicah pregled hudodelstev, ki so se zadnja 3 leta v več kronovinah našega cesarstva zgodila. Samo v kronovini, ki obseže Terst, Istrijo, Goriško, in na Koroškem se manj hudodelstev šteje kot na Krajskem; v vsih drugih več. To spričuje dovolj, da so ljudje na Krajskem, sploh rečeno, pridni. Čuditi se je pa, da je bilo na Krajskem izmed sto hudodelstev navprek ali počez po dvanajst vbojev ali vmorov, v drugih kronovinah pa k večjemu po sedem. To mora vsakega pra-